

Forfatter: Kidde, Harald

Titel: Udrag fra Jærnet

Citation: Kidde, Harald: "Jærnet", i Kidde, Harald: *Jærnet*, udg. af Knud Bjarne Gjesing ; Thomas Riis , Det Danske Sprog- og Litteraturselskab, Borgen, isamarbejde med Nyt Dansk Litteraturselskab, cop. 1990, s. 336. Onlineudgave fra Arkiv for Dansk Litteratur: <https://tekster.kb.dk/catalog/adl-texts-kidde04ny-shoot-idm140608064746640/facsimile.pdf> (tilgået 19. april 2024)

Anvendt udgave: Jærnet

«Susan!» han foer op, «Susan, kan du tilgive mig?»

«Dumme Dreng, hvad bryder jeg mig om dine Kunster? Jeg blev blot bange i Nat for det gamle Spøgelse. Og til Straf får du sidst Kaffe af alle på Gården. Drik så!»

Hun bøjede sig mod ham med Kaffeogeren, ikke Olden som vanligt, men Mokka, Julens Drik.

Men han skød den til Side og sprang ud, i sin blotte Skjorte, og faldt på Knæ for hende, den Elskede, hvem han til Brugsom bød Dødsbæreren, Sancta Lucia, hvem han rakte Evighedens Krone – at slukke *den*, som flammede om hendes Pande, fra Vintergulvets Kulde, fra «Bjergets Snegrav, som hun trådte med sin nøgne Fod – i Ilden, «Bjergets Sejr, udrevet af Natten, af Garos Ridt!

«Susan, tilgiv!» han bøjede sig og kyssede hendes Fod.

Et Dryp fra hendes brændende Lys faldt på hans Pande, han slog Armene om hendes Knæ – tændt ved hende af Mørket.

«Dreng, er du tosset?» lo hun, men bøjede sig blødt i sit lange Liv og rørte Såret fra om Aftenen med sin Mund.

Ja, Susan, læg Såret, som du slog: Vanskabtheden! Gør Danskeren hjemme i Järnbäraland! Din Favn er vor Frelse, som Korsets er vor Død! Ti Døgnet er vort Liv, og Evigheden vor Død! Du er vort Døgn, det eneste! Du er os selv, vort Alt! Og uden dig er Intet!

«Næh – se, se!» Susanna pegede med opspilte Øjne, med udrakt Hånd ud i Gården.

I Branden af Fåklernerne og Lysene fra Vinduerne og Dørene trængtes Pelskuer, bojede Hestemanker, skubbedes Kanehimle om Natstugans snestribede Kvadre og tilføjne Svalegange. Unge, lokkede Ansigter i Uvejrshætter, Mumie-Åsyn i Skudkyser, Ørnenæs, vajende Fjerbuske og Knebelsbarter stinede under Julekorsets røde Lapper og spurveflagrende Neg. Og Gudmoders lille Skikkelse i Celandons-Krinolinen svævede øverst oppe på Trappen.

Til Vrimlen med Et krængede – ét Skum af Ansigter, forbitrede, forfærdede, jændende, op ad Natstugans Trapper, mod Monseigneurs Vinduer, mod Ruden her . . . En Ulv fløj gennem Luften, i et himmelhøjt Spring, med opspilt Flammegab og med rejst Halebusk og med blottede Klør – og styrtede tilbage, ned i Mængden, revet bort af et Reb . . .

Bas-Fre'rik, Expatron til trende bortjubilerede Brug, og Løjtnan-